

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 406/2014
25.06.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Зорана Таталовића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.О. 1 и др, због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених В.О. 1 и В.О. 2 – адвоката М.М., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Прокупљу Кв бр.166/13 од 06.11.2013. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.1/14 од 04.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 25. јуна 2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених В.О. 1 и В.О. 2 – адвоката М.М., поднет против правноснажних решења Основног суда у Прокупљу Кв бр.166/13 од 06.11.2013. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.1/14 од 04.02.2014. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Прокупљу Кв бр.166/13 од 06.11.2013. године, према окривљеном В.О. 1 је новчана казна у износу од 140.000,00 динара, изречена правноснажном пресудом Основног суда у Прокупљу ЗК бр.369/10 од 05.02.2010. године, на основу члана 51. став 2. КЗ, замењена казном затвора у трајању од 140 дана. Истом пресудом, према окривљеном В.О. 2, на основу члана 51. став 2. КЗ, новчана казна у износу од 70.000,00 динара, изречена правноснажном пресудом Основног суда у Прокупљу ЗК бр.369/10 од 05.02.2010. године, замењена је казном затвора у трајању од 70 дана.

Истовремено је одређено да се ове казне неће извршити уколико окривљени до извршења казне затвора плате новчане казне, те да уколико окривљени исплате само део новчане казне - остатак ће се сразмерно заменити казном затвора, као и да ће се прекинути даље издржавање казне затвора, уколико окривљени за време издржавања казне затвора исплате остатак новчане казне.

Решењем Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.1/14 од 04.02.2014. године, одбијена је као неоснована жалба окривљених В.О. 1 и В.О. 2, а решење Основног суда у Прокупљу Кв бр.166/13 од 06.11.2013. године, потврђено.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је заједнички бранилац окривљених В.О. 1 и В.О. 2 – адвокат М.М., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), и то конкретно због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд на основу члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП утврди да је повређен закон на штету окривљених и преиначи побијана решења тако што ће обуставити поступак извршења новчане казне која је према окривљенима замењена казном затвора, по правноснажној пресуди Основног суда у Прокупљу ЗК бр.369/10 од 05.02.2010. године и решењу Основног суда у Прокупљу Кв бр.166/13 од 06.11.2013. године, те решењу Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.1/14 од 04.02.2014. године.

Врховни касациони суд је у седници већа, одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета и наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог његовог подношења (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац је у захтеву, као разлог подношења, само формално означио повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, а у образложењу захтева наводи да су побијана решења донета супротно одредби члана 105. став 1. тачка 7. КЗ, јер је пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК бр.369/10 од 05.02.2010. године постала правноснажна дана 14.04.2011. године, а да је решење Основног суда у Прокупљу Кв бр.166/13 од 06.11.2013. године, којим је новчана казна замењена казном затвора, донета након 14.04.2013. године, када је наступила застарелост извршења новчане казне која је према окривљенима изречена наведеном пресудом.

Како, дакле, из изнетих навода, произилази да се захтевом за заштиту законитости правноснажна решења побијају због застарелости извршења

новчане казне, односно због повреде члана 105. став 1. тачка 7. КЗ, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и браниоцима због повреде закона, то је Врховни касациони суд, имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона, због које је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношења овог ванредног правног лека, захтев браниоца окривљених одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.